

ЂОРЂЕ ИВАНОВИЋ (1992)

- Ученик Гимназије у периоду од 2007. до 2011. године
- друштвено – језички смер, одељење I-3, разредни старешина Весна Марић

Када се присећам тренутака и одлучивања коју средњу школу је најбоље уписати, са сигурношћу знам да је Гимназија у Трстенику била мој добар избор. Није било оклевања, јер сам знао да ће то бити јака основа за даље усавршавање. Љубав према језицима, која постоји од најранијих дана, као и добар успех у основној школи су ми помогли да пријемни испит и сам упис прођу како треба. Наравно, постојала је доза одговорности и треме, али веровао сам да могу да упишем жељену средњу школу.

Позитивне мисли, као и носталгија се јаве понекад, јер заиста, период проведен у ђачкој клупи је уистину један од безбрижнијих. Професорка Музичког језика и драга разредна Весна Марић, својом одговорношћу и посвећеношћу умела је да нас упуту на праве кораке и извуче из нас оно најбоље!

Кроз смех, анегдоте, екскурзије и излете, време проведено у Гимназији остало је дивна успомена. Сећам се и оних тешких дана, није увек све било савршено. Учило се, успевало се и да уз неке мање вољене предмете остварим одличан успех током све четири године. Највише сам волео да читам литературу на енглеском, да причам на часу и будем активан, а пријатељи кажу да им никад није било монотono. Бар они, који су седели тик до мене. Сваки труд и учење у Гимназији се исплати. На нама је да ли ћемо га применити на послу, кроз разговор са драгим особама, можда неком квизу, или генерално у животу.

Логичан след након огромне љубави према Енглеском језику и друштвеног смера у Гимназији је био упис на друштвено хуманистичке науке. Филолошко – уметнички факултет у Крагујевцу био је мој избор. С обзиром на то да ми је жеља да путујем и што више истражујем, студирање и познавање језика помогли су при студентском путовању за Америку. Тада сам схватио да култура познавања другог језика, народа, државе, није мала ствар и да кроз елоквенцију и знање, можемо много тога.

Током мастер студија, леп осврт је и завршена пракса управо у Гимназији. Осећај да стојим за катедром и предајем Енглески језик деци неколико година млађој од мене, био је посебан. Сусрети са професорима у канцеларији, на ходницима, поздрави, захвалност и подршка од људи који су мени преносили знање, носе посебну чар. Све је то давало ветар у леђа и хвала им!

Испуњеност је сада у неком другом граду, додуше далеко од Србије. Кина, од 2019. године је место где живим и предајем Енглески. Са задовољством могу рећи да су моја очекивања испуњена, али да се нећу зауставити. Непрестано усавршавање, рад на себи, константно се наставља. Такође, схватио сам да оне непрочитане лектире, којих је било мало, нађу прави тренутак и упадну у наше руке. Подсети нас зашто су професори инсистирали да кроз читање и разумевање спознамо оно што нам тек предстоји!